

РЕШЕНИЕ

№ 9445

гр. София, 10.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **6442** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба с вх. № 15076 от 16.06.2025 г. и вх. № 15562 от 20.06.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от П. С. Р., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез адв. П.-М. М. Б., АК – В., с адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № G.-703 от 04.06.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка "временно отнемане на СУМПС на водача, който управлява след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химикотоксикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца".
В жалбата се твърди, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и целта на закона. Посочва се, че жалбоподателят притежава зелена рецепта за лекарствен продукт „D. A.“, който съдържа в себе си бензодиазепини, на които е реагирал полевият тест, направен от ответника. Сочи се, че съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП вр. чл. 22, ал. 1 и чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредбата), определящ по отношение на констатацията за употреба на алкохол и/или наркотични вещества е резултатът от токсикохимичното изследване, а не резултатът от полевия тест. По аргумент от нормата на чл. 6, ал. 9 от Наредбата употребата на наркотични

вещества или техни аналози може да се установява въз основа на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози само в случаите на отказ на лицето да подпише или получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за даване на проби за изследване, какъвто не е процесният случай. Поради това счита, че противоправното поведение на водача на МПС, като основание за налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП, се явява недоказано. На следващо място се акцентира, че в настоящия случай основаниято за налагане на ЗППАМ за твърдяното нарушение е АУАН серия ГА, № 4182353 от 05.06.2025 г., докато ЗППАМ е съставена и връчена на 04.06.2025 г, което се явява нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е възможно заповедта да предхожда АУАН-а. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител. По делото, чрез системата за сигурно електронно връчване, е постъпила молба от процесуалния представител на жалбоподателя – адв. Б., в която не възразява по даване ход на делото, в която посочва отново, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, издадена при липса на материалноправните предпоставки за това и при наличие на процесуални нарушения. Претендира присъждане на разноски по списък при уважаване на жалбата.

Ответникът – младши автоконтрольор към ОПП-СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 4182353 от 05.06.2025 г., издаден от С. Г. С., на длъжност мл. автоконтрольор при СДВР, ОПП, с който е установено, че П. С. Р., на 04.06.2025 г., около 23:35 ч., в [населено място], по ул. К. с посока на движение от ул. Ц. С. I към ул. Войнишко въстание управлява лек автомобил В. С 60, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. Г., като при извършената проверка срещу номер 132 на водача за употреба на наркотични вещества и техните аналози. Изпробван е с техническо средство – Д. Т. 5000 с фабричен номер А.-0069, проба номер 36, направена в 23:41 ч., която е отчела положителен резултат за употреба на „бензодиазепини“. Издаден е талон за медицинско изследване № 144443 и седем броя холограмни стикери за ВМА. С акта е иззето СУМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 04.06.2025 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи, както и постъпилите от трети неучастващи по делото лица, съгласно разпореждания на съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.

1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 513з-9797/13.09.2024 г. и заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република Б.. В чл. 30, ал. 1 от ЗМВР са посочени контролните дейности, осъществявани от органите на МВР като в т. 5 са предвидени проверки за спазване на правилата за движение по пътищата, техническата изправност, регистрацията на МПС, на водачите на МПС и при пътнотранспортни произшествия. Заповедта на министъра на вътрешните работи, издадена на 02.12.2021 г. и посочена като номер по – горе, в т. 1.3. определя Областните дирекции на МВР и СДВР да осъществяват контрол по ЗДвП. Следователно СДВР е служба за контрол по смисъла на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, която може да прилага ПАМ. Тези ПАМ се прилагат от ръководителя на СДВР или от оправомощени от него длъжностни лица. Оправомощаването на длъжностните лица е извършено с цитираната заповед на директора на СДВР от 07.07.2023 г., в чиято т. 1 изрично е записано, че държавните служители – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР могат да прилагат с мотивира заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП. От приетото по делото Удостоверение, издадено от началник на 01 сектор към отдел "Човешки ресурси" – СДВР, се установява, че С. Г. С. със Заповед № 513з-9797/13.09.2024 г. на директора на СДВР, е преназначен на длъжност младши автоконтрольор II степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оглед посочените данни обжалваната заповед е издадена от компетентен орган.

Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, поради което съдът намира, че заповедта е мотивирана.

При издаването на заповедта, с която на оспорвания е наложена ПАМ, са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до неправилно приложение на материалния закон.

Според разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Във връзка с наведения от жалбоподателя аргумент, че оспорваната с жалбата заповед е съставена и връчена на 04.06.2025 г., докато актът, с който се констатира нарушението, заради което се налага заповедта е съставен на 05.06.2025 г.

За принудителните административни мерки (ПАМ) има уредба в нормата на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Според нея за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат ПАМ. Според чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ се прилагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача на МПС административно нарушение, предвидено в хипотезата на същата, което се установява с АУАН, съставен от

компетентните длъжностни лица по реда на ЗАНН. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове за установяване на административни нарушения имат доказателствена сила до доказване на противното.

В случая от административната преписка е видно, че ЗППАМ е изготвена и връчена на 04.06.2025 г., а АУАН е съставен и връчен на 05.06.2025 г., въпреки че в самата ЗППАМ е посочено, че се издава въз основа на АУАН-а.

Независимо, че в процесната ЗППАМ има съответни и обосноваващи мотиви, това не може да санира допуснатия съществен порок – издаване на ЗППАМ преди АУАН.

Поради това съдът намира, че е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което обосновава незаконосъобразността на акта.

Относно твърденията в жалбата, че в процесния случай определящ за констатацията за употреба на алкохол и/или наркотични вещества е резултатът от токсикохимичното изследване, т.е. противоправното поведение на водача на МПС като основание за налагането на процесната ПАМ е недоказано.

На следващо място, според посочената като правно основание за прилагане на процесната ПАМ разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, в приложима редакция, временно отнемане на свидетелството за управление на МПС се прилага на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотици или техни аналози, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Нормативно предвиденият текст посочва, че, за да се отнеме СУМПС на водач след употребата на наркотици или техни аналози, трябва да са изпълнени следните кумулативни предпоставки, а именно:

* Да е налице управление на МПС;

* Водачът да е употребил наркотици или техни аналози;

* Установяването на употребата на наркотици или техни аналози се извършва чрез медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест.

В случая жалбоподателят е изпробван с техническо средство - Дрегер 5000 и е дал проби кръв и урина за химическо изследване, резултатът от които не е представен с административната преписка. Независимо от това по делото се събраха писмени доказателства – Съдебна химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза № И – 10744/10.11.2025 г. по ДП № ЗМК – 896/2025 г. по описа на Об РУ – СДВР от специализираната Химикотоксикологична лаборатория към ВМА – С.. От извършените изследвания на предоставените биологични проби се установява наличие на лекарствен продукт от групата на бензодиазепините – диазепам – и негов активен метаболит – нордазепам – Списък III „Рискови вещества“ на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП. Според заключението бензодиазепините са лекарствени продукти, отпускани само по лекарско предписание (зелена рецепта), които повлияват на реакционното време (отслабва вниманието, забавя рефлексите) и могат да повлияят способността за управление на МПС. По делото са събрани доказателства, че

жалбоподателят има зелена рецепта за медикамент „D. A.“ от дата 15.05.2025 г.

Следователно от приетите доказателства се опровергават констатациите в ЗППАМ, дори и да се приеме, че същите не са изготвени в хода на административното производство, но и от страна на административния орган не се ангажират безспорни доказателства, които да потвърдят резултата от дрегера.

Следователно, към момента на съставяне на АУАН са налице и трите кумулативни изисквания, тъй като резултатът от полевия тест е показал наличие на наркотични вещества от групата на бензодиазепините.

Не така обаче стои въпросът след изготвяне СХТЕ, която по силата на чл. 174, ал. 4 ЗДвП има крайното определящо значение. От приетото по делото химическо изследване, както бе посочено по-горе, става ясно, че в пробите са установени се установява наличие на лекарствен продукт от групата на бензодиазепините – диазепам – и негов активен метаболит – нордазепам, чиято употреба е разрешена, ако на лицето е издаден съответният медицински документ (зелена рецепта), какъвто е и процесният случай.

Това от своя страна означава, че не са налице всички кумулативни предпоставки за налагането на ПАМ по реда на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, а именно водачът не е управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, а след приемане на медикамент, предписан му за лечение.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП № G.-703 от 04.06.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до неправилно приложение на материалния закон.

В конкретния случай, както бе посочено по-горе и видно от фактическото описание на административното нарушение в оспорената заповед, административният орган е приел, че е налице управление на МПС под въздействието на наркотични вещества от категорията бензодиазепини. В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя се опроверга установената по делото фактическа обстановка, тъй като лицето не е управлявало МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, а след прием на медикамент, за който има издадено необходимото разрешение (зелена рецепта).

При това положение незаконосъобразно и нецелесъобразно е наложена обжалваната ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, тъй като липсва една от задължителните предпоставки, а именно „водачът е управлявал МПС след употреба на наркотици или техни аналози“.

От изложеното следва изводът, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а обжалваната заповед – отменена като незаконосъобразна, поради съществено нарушение на процесуалните правила.

При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 516, 40 евро (петстотин и шестнадесет евро и четиридесет евроцента), включващи 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента) – държавна такса и 511, 29 евро (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евро цента) – адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. С. Р., ЕГН: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП № G.-703 от 04.06.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. С. Р., ЕГН: [ЕГН] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 516, 40 евро (петстотин и шестнадесет евро и четиридесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: